

Meditacija. Rožinio Švč. Mergelė Marija

Meditacijos temos: rožinis veda mus prie Jėzaus; rožinio dėka mokomės būti kontempliatyvūs; malda už taiką ir šeimą.

2024-10-07

- Rožinis veda mus prie Jėzaus.
- Rožinio dėka mokomės būti kontempliatyvūs.
- Už taiką ir šeimą.

PASAK XIII amžiuje kilusios tradicijos, rožinio maldos pradžia susijusi su šv. Dominyku Guzmanu. Jam apsireiškė Mergelė Marija, kuri ir išmokė jį šios maldos. Vėliau, XVI a., šventasis popiežius Pijus V įsteigė liturginį minėjimą spalio 7 d., per pergalingojo Lepanto mūšio metines. Nuo tol popiežiai be perstojo skatino melstis rožinį kaip „viešą ir visuotinę maldą už eilines ir neeilines šventosios Bažnyčios, tautų bei viso pasaulio reikmes“^[1].

Kristaus gyvenimo slėpinių, į kuriuos žvelgiame Marijos akimis, apmąstymo dėka auga mūsų meilė Dievui ir artimui. Taip kaip vaikas artinasi prie motinos, kai jam reikia pagalbos, taip ir mes galime sudėti prie Mergelės Marijos kojų savo troškimus gyventi šalia jos sūnaus. Šv. Chosemarija rašė: „Nesuteptoji Mergele, gerai žinau esąs vargšas nelaimėlis, nieko kito nedarantis, tik kasdien didinantis savo nuodėmių

skaičių...' Sakei kadaise taip
kalbėjęsis su mūsų Motina. Ir aš
nedvejodamas patariau tau melstis
šventuoju rožiniu; palaiminta *Sveika*,
Marija monotonija, nuvalanti tavo
nuodėmių monotoniją!“^[2] —

„Kai meldžiamės rožinį, dar kartą
išgyvename svarbiausius ir
reikšmingiausius išganymo istorijos
momentus; prisimename daugelį
Kristaus misijos etapų“^[3]. Rožinio
dėka, Marija veda mus už rankos,
kad išgyventume Jėzaus slėpinius. Ji
yra ta, kuri geriausiai pažįsta Kristų,
nes „būtent jos iščiose jis
susiformavo, iš jos perimdamas ir
žmogiškąjį panašumą, rodantį dar
artimesnę dvasinę giminystę“^[4].
Artinkimės prie Marijos, kad
priartėtume prie jos sūnaus Jėzaus.

ŠV. CHOSEMARIJA ragino melstis rožinį ne tik lūpomis, tačiau ir troškimu lydėti Jėzų ir Mariją kiekvienne slėpinyje. „O tu... ar esi kada nors apmąstęs šias paslaptis? Pasidaryk mažas. Eik su manimi, ir – tai svarbiausia, ką noriu tau atskleisti – gyvensime Jėzaus, Marijos ir Juozapo gyvenimą. Kiekvieną dieną mes kaip nors naujai jiems pasitarnausime. Išgirsime jų šeimą šnekantis. Regėsime Mesiją augant. Stebėsime trisdešimčia slėpiningų Jo gyvenimo metų... Dalyvausim Jo kančioje ir mirtyje... Mus apstulbins Jo prisikėlimo šlovė... Žodžiu, beprotiškai pamilę (nes nėra kitos meilės, tik Meilė), apmąstysime visą Jėzaus gyvenimą, kiekvieną jo akimirką“^[5].

Kontempliatyvumas leidžia giliau išgyventi kiekvieną įvykį, giliau džiaugtis, gailėtis ir suprasti – kaip tas, kuris veikia Dievo artumoje. Ne tas pats matyti saulėlydį ar jį

kontempliuoti; galima praeiti šalia
meno kūrinio ir vos užmesti į jį savo
akis arba su susižavėjimu sutelkti
dėmesį į detales, kurios teikia jam
grožio. Kontempliatyvumas neleidžia
žvelgti vien paviršutiniškai arba
matyti vien to, kas išoriška, bet
įgalina ieškoti to, ką gali dovanoti
tikrovė, ypač žmonės. Galime būti
kontempliatyvūs ir tada, kai
meldžiamės rožinį.

Taigi, melstis nėra vien kartoti
Sveika, Marija, o atrasti tai, kas glūdi
šioje maldoje. Jėzaus, Marijos, angelo
Gabrieliaus gyvenimas mums tampa
savas jų pačių žodžių – t.y., *Sveika*,
Marija maldos – dėka. Norėtume, kad
jų gyvenimas pamažu taptų mūsų
gyvenimo dalimi, kad kvėpuotume
tuo pačiu ritmu su jais ir su Dievu.
„Kontempliacijos esmė nėra tam
tikras būdas veikti; tai buvimo būdas
– būti kontempliatyviais. Ar esame
kontempliatyvūs priklauso ne nuo
akių, o nuo širdies. Su tuo susijusi

malda, tikėjimo ir meilės veiksmas, lyg mūsų santykio su Dievu 'alsavimas'. Malda skaistina širdį ir sykiu skaidrina žvilgsnį, leidžia su kitoku požiūriu suvokti tikrovę“^[6]—.

GALBŪT pasitaiko, kad ne visada pavyksta melstis ir apmąstyti rožinį taip, kaip norėtusi. Galbūt trūksta laiko, o galbūt kyla įprastų sunkumų sutelkti dėmesį. Bandome apmąstyti *Sveika, Marija* maldą, kuri sudaro slėpinius, tačiau kartais mintys krypsta kitų užsiėmimų link. Galėtų paguosti ir padrąsinti šv.

Chosemarijos žodžiai: „Esi išsiblaškęs maldoje. Stenkis to išvengti, bet nesirūpink, jei nepaisant visko ir toliau lieki išsiblaškęs. Ar nematai, kaip įprastiniame gyvenime net ir ramiausi vaikai žaidžia su juos supančiais daiktais, dažnai nekreipdami dėmesio į savo tėvo

perspėjimus? – Tai nereiškia meilės ar pagarbos stokos: tai vaikams būdingi silpnumas ir mažumas. Na ką gi: priešais Dievą tu esi vaikas“^[7].

Taip pastangos melstis rožinį nebus vien kova su išsiblaškymais.

Priešingai, pasinaudosime išsiblaškymais, kad pagyvintume savo maldą ir paliktume Marijos rankose tas mintis. Taip visada darė šventieji: „Rožinis lydėjo mane džiaugsmo ir išmėginimo momentais, – rašė šv. Jonas Paulius II. – Jam aš patikėdavau daugelį rūpesčių. Jame visada rasdavau paguodos“^[8].

Rožinį galime melstis daugeliu intencijų. Vis dėlto, pastaraisiais metais popiežiai ypač pabrėždavo dvi iš jų. Pirmoji yra taika, nes „rožinis besimeldžiantį veikia raminamai ir nuteikia jį priimti tą tikrąją ramybę, kuri yra ypatinga Prisikėlusiojo dovana, išgyventi ją

savo viduje ir skleisti aplink save“^[9]. Antroji intencija yra šeima: „Maldoje susivienijanti šeima lieka vieninga (...). Jos nariai, iš tikrųjų nukreipiantys žvilgsnį į Jėzų, įgyja ir naują gebėjimą žiūrėti vienas kitam į akis, idant galėtų bendrauti, rodyti solidarumą, vienas kitam atleisti, dalytis Dievo Dvasios atnaujintos meilės sutartimi“^[10]. Patikėkime Marijai šias dvi intencijas, kad taptume šeima, kuri, kad ir kur bebūtų, skleidžia aplink save ramybę.

^[1] Šv. Jonas XXIII, *Il religioso convegno*, 1961 m. rugsėjo 29 d.

^[2] Šv. Chosemarija, *Vaga*, 475.

^[3] Benediktas XVI, Kalba, 2008 m. gegužės 3 d.

[4] Šv. Jonas Paulius II, *Rosarium Virginis Mariae*, 10.

[5] Šv. Chosemarija, *Šventasis Rožinis*, pratarmė.

[6] Pranciškus, Generalinė audiencija, 2021 m. gegužės 5 d.

[7] Šv. Chosemarija, *Kelias*, 890.

[8] Šv. Jonas Paulius II, *Rosarium Virginis Mariae*, 2.

[9] Ibíd., 40.

[10] Ibíd., 41.